

Összefogás a nemzet ellen

(folytatás az 1. oldalról)

De itt történt még valami, és ez is megírt forgatókönyv alapján.

Újra kellett temetni némelyeket, példaképként állítani őket, hogy az igazi '56-os hősről elterelődjön a figyelem (azokat megalázták, lásd a hájfejű zsírdisznó Kuncze parancsára megbilincselte Pongráz Gergely esetét).

Mert ekkor – a '89-es fordulatkor – kijelöltek valakit a fiatalok közül meghatározott szerepre, olyant, akire a jövő megalkuvásait bízta.

Szükség volt az ő köpönyegforgató tehetségére (liberálisból jobboldali nemzeti). Egy istentelen („Térdre, imára!”), magyartalan (Trianon megemlékezésről kivonulás), szélhámos (a Bethlen miniszterelnöki irodában futballozás) nagyravágyót (felállni, megjelent a miniszterelnök) aki soha életében semmiféle néven nevezendő alkotó munkát sem ésszel, sem fizikailag nem végzett! Azt sem tudja, mi fán terem az! Akit azért küldtek Soros ösztöndíjjal a kommunizmus idején (!!!) Angliába, hogy a liberalizmust tanulmányozza. Akinek származása is kétes gyökerű, és így ez és főleg tettei alapján magyarsága is.

Azonban a magyar érzelmeket nem sikerült megtörni. Mindegyre felemeli fejét a magyar, mert nem arra

született, hogy sunyítson.

Van ez a „gaz” Gárda-mozgalom, mely őrzíti bosszantja az Operencián túl trónoló világvezetőket. Merthogy ők, akik a történelem folyamán tönkretettek eddig hét világhatalmat, és a mostanit is tönkre fogják tenni, akiknek a kezében van a világ javainak 90 %-a, nem bírnak egy senki kis nép nemzeti érzelmű gárdistáival!

Micsoda?! Hát mi megy végbe itt?!!

És elzavarták a böszmentyűt, és trükkök százaival, kétharmad többséggel (!!!) visszaemelték az Astoriánál megfűtő Vezért a hatalomba. Rávarrták a buta, hiszékeny, álmodozó, bamba magyarra.

Ez a te megváltód, te hülye, erre szavazz!!!

És szavazott – mintegy vezényszóra – a tökkelütött. Ezt keresztelte röhejesen forradalomnak a Nagyvezír.

Van már kettős állampolgársági lehetőség, jöhetnek az ígért földjére a választottak, felvásárolni a földeket.

Most az IMF és EU bevonásával egy sikeres trükk keretében megemelik az országoló kormányzó ázsioját, emelvényre állítják elvakult szavazói szemében.

Íme a hős, aki szembeszállt a tőke oroszánjával is népe érdekében, őrá adjátok szavazataitokat az önkormányzati választásokon!

Ez egy ócska trükk egyébként, amivel népszerűs-

gét fenntartja bamba szavazói előtt, még akkor is, ha közben elmegy meccset nézni (hogy magyar részvevője is legyen a vb döntőnek), mert a végső győzelem érdekében még mindenképp meg kell nyerni az önkormányzati választásokat is. Hejha! Hajrá, magyarok!

Kell még egy rottyodalom a hejha választások szavazófülkéiben. Csak nagyon vigyázzni! Bele ne menjen a bugyiba, nadrágba!

A hatalom azonban nem az ő kezében van. Neki csak olyan mozgást írnak elő a színpadon, amivel kitérni tudja népét határon innen és túl (lásd Posványos

2010, székely agyzsibbasztó süketségek felvonultatása).

Adtak neki egy különleges belügyi népbiztost, akik nem függenek tőle, mert neki ebbe nincs beleszólása.

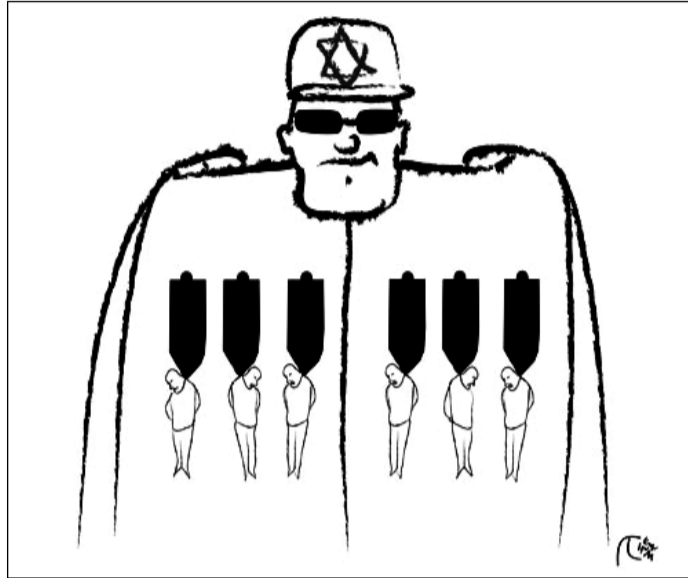
A belügyi népbiztosra rá van bízva a bűnözők védelme és a Gárda-mozgalom teljes, egyszer és mindenkorai felszámolása. S ez a karikatúra alak minden lehetőséget felhasznál a kivitelezésre.

Ez a mostani helyzet

Ha valaki ki akarja értékelni a jelenlegi kormány magyar nemzet

iránti őszinte elkötelezettségét, nem kell mást tennie, mint meg vizsgálja a szavak és tettek párhuzamát értelmesen kielemezve. Főleg azoknak ezután érezhető, hosszabbtávú következményeire figyelve.

Minden kérdésére választ talál.

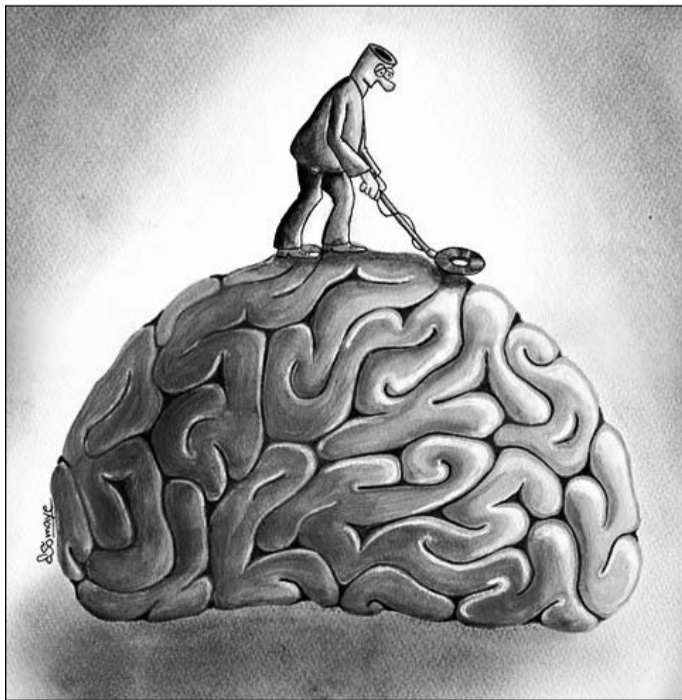

Értelmetlen vita a sajtóról

Mint tudjuk, egy sajtalkotmányoknak becézett törvényen dolgoznak a „szakemberek” és még „szakemberebbek” ezernyi kivetnivalót találnak a készülő törvényben. A dolog lényege, hogy mind a törvényt tervező, mind a vitatkozó nevetséges azok számára, akik minden nap a sajtóban dolgoznak, akik úgy ismerik az újságírás rejtelmét, ahogy senki más. És nem csupán a rejtelmét ismerik, hanem a hátulütőit, az előnyeit is. A mostani vita nem más, mint politikai nyomásgyakorlás. Nem, nem a sajtóra. A mostani sajtóvita a politikai pártok egymásra nehezedő nyomásgyakorlása... politikai vita csupán, ami a sajtón keresztül vagy annak az égése alatt folyik.

Mit lehet, hogy lehet írni, szabad-e tény feltárni, szabad-e őszintén véleményt nyilvánítani, s kell-e, szabad-e nagynyilvánosság előtt elmondani egyes személyekről az igazságot még akkor

is, ha az nem tetszik az illetőnek? Ilyen és hasonló kérdések izgatják a politikai erőket manapság, miközben akkor a kupleráj van ezen a téren, amilyen talán másutt nem is képzelhető el. (Bocsánat a kupleráj-jelző miatt, hiszen az nem is idevaló. Csak egy buta megszózott szófordulat, ugyanis a kuplerájokban volt a legnagyobb rend anno...) A sajtóban önmagában rend volna, hiszen néhány újságíró még tudja a dolgát, ismeri az írott

és az íratlan szabályokat, tudja mit jelent a sajtóetika, az objektivitás. Igen, mindezt – látszólag – csak néhány újságíró tudja és ismeri, de facto azonban az egész – protituálódott és – pénzért bármilyen hazugságot leírni képes újságíró társadalom ismeri és tudja a szabályokat... a volt szabályokat. Csak hát a „pecunia non olet” (A pénznek nincs szaga) szelleme akkor is csábító, ha érte hazát kell árulni, vagy éppen idegen érdekeket kell szolgálni a nemzeti érdekek helyett. A többségnek mindegy.

Ha pedig netán nem azt írják amit elvárnak tőlük, akkor baj van. Kegyvesztettként tengethetik életüket jobb és baloldalon egyaránt, de ilyenkor az eszme és a köpeny cseréje is elképzelhető. Nem

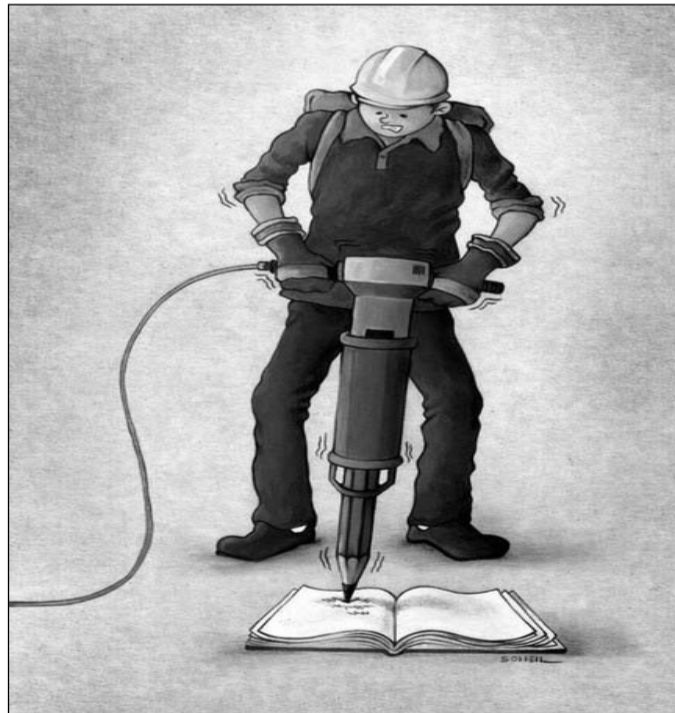
vagyok tehát megelégedve a magyar újságíró társadalommal, mint ahogyan nem vagyok megelégedve a törvényalkotók, és a törvény-

hozók, de a végrehajtó hatalom, áldásosnak aligha nevezhető tevékenységével. Minden csak színház, és érvényesülési lehetőség a számukra, miközben a legfontosabbról, magáról az újságíróról, riporterről, szó sem esik.

A sajtótörvény módosítását a legfontosabb kellene kezdeni, nevezetesen azzal, hogy egy bírói testületet kellene végre életre hívni, amely testület ért is a sajtóhoz, az újságkészítéshez, a sajtó-

törvényt is ismeri, netán ismerhetné a netes írásokra vonatkozó jogszabályokat és a bizonyítási eljárás szabályait. Mert amíg néhány kivétellel dilettáns talárosok és ha-

zug zugüggyvédek húzzák meg a lehetőségek határait az újságírók számára, addig kár bármiről beszélni. Addig nem lehet objektivitás, addig nincsen sajtószabadság, s amíg egy hülye országgyűlési képviselő hazudozása, egy nyilas szemléletű nemzetközi emigráns szélhámos, esetleg egy a hazai belügynek jó szolgálatokat tevő kommunista-spicli szintén nyilas hangvételű nemzeti lapja előbbre való a tölem biztosan független

magyar bíróságnak, mint egy-egy tényfeltáró újságíró tisztessége és igaza (a köz, a társadalom érdekében és annak tájékoztatására), addig nem kell ide új sajtótörvény. S amíg Gyurcsány és társai fizetett hirdetésekben Nyugaton, a nemzetet lejárató, hazaáruló megrendelt cikkek miatt nem üldögélnek erős őrizet alatt, addig mi nek is ide új törvény?

A sajtóhoz, a lapkészítéshez és a sajtótörvényhez bizony az szóljon, és az mondjon politikamentes véleményt, aki ért is hozzá. Ám amíg az egyik párttollnoknak szabad, a másiknak nem, amíg egyes újságírók követhetnek el bűncselekményt, másokat ártatlanul is elítélhetnek, addig semmi értelme nincsen a sajtótörvény módosításának, de még annak sem, hogy magyarországi viszonylatban sajtóról beszéljünk. Főként nem szabad sajtóról. És akkor még a magyarországi olvasók nem kis részéről – az igénytelenekről, a stílusjegyeket és a műfajokat már rég nem ismerőkről - nem is mondtam véleményt... Mert az már egy másik cikk...

Stoffán György